

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καί αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ταύτης παρήλθον μὲ τὸ αὐτὸ στερεότυπον πρόγραμμ. Ἡ λαιμοτόμος ἐξακολουθεῖ νὰ περιέρχεται καὶ νὰ κόπτῃ κεφαλὰς, οἱ δὲ δήμαρχοι καὶ οἱ λοιποὶ ὑποψήφιοι νὰ ἐνεργοῦν ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του. Ὡστε δύνανται τις νὰ εἴπῃ λακωνικῶς ὅτι καθ' ἅπαν τὸ κράτος ἐργάζεται ἡ δημοκρατία καὶ ἡ . . . λαιμοκοπία.

*

Παρατηρήσατε ἐν φαινόμενον περίεργον ; Ἐξέκοσι τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ὑποψηφίων συμβούλων ἐχρημάτισαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι. Μήπως ἀρχίζῃ τὸ κοινὸν νὰ ἐννοῆ ὅτι ὁ Δῆμος Ἀθηναίων πρέπει νὰ τεθῆ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ;

*

Καί ὁ κ. Συγγρός Ἄρης ! . . Ἄρης ὁ κ. Συγγρός ! . . Μὰ εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ συμβῆ αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ ; πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀπλοῦ καφεπώλου τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Φιλίππου νὰ μετονομάσῃ τὸ καφενεῖον του ἀπὸ Ἄρην εἰς Κύριον Συγγρόν ; Τὸ μόνον ὅπερ δυνάμεθα ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν εἶνε ὅτι ὁ κ. Συγγρός διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μὲν καὶ τὰς τηλεγραφικὰς ἐπικλήσεις τῶν δέ, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἐκ Παρισίων καὶ νὰ γείνη *πλανήτης*.

Ἐν τούτοις τὸν καταδιώκει ὁ κ. Κοκκίδης.

*

Περὶ τούτου ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν καὶ μίαν παρατήρησιν εἰς τὴν νεοφανῆ συνάδελφον *Λίμαρ*.

Πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀποκληθῆ τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως πεδῖον τοῦ Συγγροῦ, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ κ. Συγγρός εἶνε ἄτεκνος ;

*

Δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐρεθισμὸς διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Εἰς τινὰς πόλεις μάλιστα τοῦ Κράτους συμβαίνεισι πράγματα πολὺ περίεργα. Οὕτω π. χ. εἰς Πάτρας ἐκτίθενται σὺν τοῖς ἄλλοις ὡς ὑποψήφιοι δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ δύο γύφτοι. Τίς ἀμφιβάλλει μετὰ τούτου ὅτι φοβερὰ πράγματα *χαλκεύονται* ἐν Πάτραις κατὰ τοῦ δήμου.

*

Ἄναμένομεν κατ' αὐτὰς νὰ ἴδωμεν τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν : «Παρακαλοῦνται οἱ συναισθανόμενοι ὅτι προσήνεγκον ὁποσδήποτε ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἔχοντες ἀξιώσεις νὰ γίνωσιν ἱππῶται τοῦ Σωτήρος ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐγκαίρως τὰς ἀξιώσεις των εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ τινος βουλευτοῦ ἢ καὶ ὑποψηφίου τῆς Κυβερνήσεως δημάρχου». Θὰ ἐρωτήσητε ἴσως διατί ; Ἀκούσατε τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα ὅσοι ὠνειροπολήσατέ ποτε τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ ἱππῶτου. Ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος δι' οὗ ὀρίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱπποτῶν ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας . . . μακάριοι οἱ κατέχοντες.

*

Παντοῦ τὸ ἰσοζύγιον καὶ εἰς τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις

ἀκόμη. Ἡ Κυβέρνησις βλέπουσα ὅτι ἐκ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων θὰ ἐκλείψωσι δέκα καὶ ἕξ ὑπάξεις, διὰ Β.σ. διατάγματος ἠλάττωσε τὴν ποινὴν εἰς ἰσόβια δεσμὰ δέκα καὶ τριῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἰδεῖ καὶ Β. διατάγμα διὰ τρεῖς ἄλλους καταδικασθέντας ἐπίσης εἰς θάνατον ὅπως ἐπέλθῃ ἐντελὲς τὸ ἰσοζύγιον ἀλλὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν ὅπως οὗτοι εἶνε Ἕλληνες τοῦλάχιστον δύνανται νὰ εἶνε καὶ Εὐρυτᾶνες.

*

Τὸ ἀσυμπλήρωτον τηλεγράφημα ὅπερ κατὰ παραδρομὴν διένειμε εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐν τῶν τηλεγραφικῶν πρακτορείων καὶ ὅπερ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ βασιλικῆς ζεύγους τῆς Σερβίας διάστασιν, συνεπλήρωσαν αἱ ἐφημερίδες μετ' ἀξιοθαυμάστου καὶ κατὰ τοῦτο διαφωνίας ἄλλη ἔγραψεν ἕρις, ἄλλη διχόνοια καὶ ἄλλη ἀνταγωνισμός. Ἡ Πρωτὰ δὲν ἔγραψε τίποτε ἄλλ' ἂν ὁ ἀποδημῶν ἀνώτερος αὐτῆς συντάκτης εὕρισκετο εἰς Ἀθήνας, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ συνεπλήρου τὸ κενὸν διὰ τῆς λέξεως . . . *Μεταγορραγία* !

*

Ἴδου ἡ γνώμη τοῦ ἀξιοτίμου καὶ σεβαστοῦ ἡμῶν φίλου κ. Ζηχαρίου Παραδραμένου περὶ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν.

— Ἐπρεπε καὶ οἱ δήμαρχοι τῶρα ὅπως καὶ οἱ βουλευταὶ νὰ ἐκλέγωνται μὲ τὴν μεγάλην περιφέρειαν !

Ἄρης

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΔΕΚΑΣΤΡΟΝ

Ἄξιόγραστε καὶ ἐρίτιμε φίλε.

Πιστός εἰς τὴν υπόσχεσίν μου, ἰδοὺ συνεχίζω σήμερον τὰς περὶ τῶν προϊόντων τῆς νεαρᾶς ἡμῶν φιλολογίας πληροφορίας. Πικρὴν ἐπέσον ἀπὸ τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς φρικώδη πράγματα ἡ λαιμοτόμος ἐπεχείρησεν ἀπαίσιον περιουσίαν ἐπέσον εἰς τὴν γῆν τόσαι κεφαλὰί, ὅσαι ἠγέρθησαν κατὰ τὴν ἀρτι λήξασαν βουλευτικὴν περίοδον ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου καὶ μετὰ τῶν οἰκτρῶς ἀραιωθεισῶν τάξεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀξιοῦσαι ὑπερφιάλως τὴν ἀρχιγίαν καὶ ἐρρευσε τόσον αἷμα, ὅσον δὲν ἐχύθη ἴσως ἀπὸ καταβολῆς τῶν ἐλληνικῶν θεάτρων ἐπὶ τῆς σκηνῆς χάρις εἰς τὰ ἀξιεπαίνως μεταφραζόμενα σωρηδὸν δράματα τοῦ Δενερύ. Τ' ἀπαίσια ταῦτα θεάματα, ἅτινα κατ' ἀνάγκην, ὡς τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν ἐφημερίδων μας παρηκολούθησα, ἦτο πιθανὸν νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσιν ἀγρίας ἰδέας καὶ νὰ ταραξῶσι τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου, ὡς συνέβη εἰς τὸν ἀτυχῆ συνεργάτην μου Ἀββακούμ. Ἄλλ' ἐγὼ ἐσώθην ἐκ τῆς δοκιμασίας, χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ἧς ἐπιμένω νὰ πλανῶμαι εἰς τοὺς εὐάνθεϊς λειμῶνας τῆς φιλολογίας εὕρισκων ἐν αὐτῇ δρόσον καὶ τροφήν. Λησμονῶ τὰς ἀποτροπαίους σκηνας τῆς ἀμικτοχυσίας. Πειποθῶ δ' ὅτι τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα θὰ ἔχωσι

καί ἐπί σοῦ αἱ ἐντυπώσεις μου, ἐπιλαμβάνομαι ἀμέσως τοῦ θέματός μου.

Εἰς τὴν παρελθούσαν μου, διέκοψα τὴν σειράν τῶν ἐντυπώσεών μου μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ποιητικῶν προϊόντων τῆς ἐξαιρέτου Ἀνθοδέσμης τῶν Πατρῶν. Ἦδη ἔρχεται ἡ σειρά τοῦ πεζοῦ αὐτῆς μέρους, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μέρους, τούτεστι ἐκ διηγήματος ἐπιγραφομένου Ἀληθῆς Ἀφοσίωσις. Τὸ δράμα συμβαίνει ἐν τῇ θαλάσῃ, μάλιστα πλέον ὠρισμένως μετὰ τὸν Ἄνδρου καὶ Καφηρέως, ἐν ἀρχῇ δὲ ὁ συγγραφεὺς σὲ παρακαλεῖ λίαν ἀδροφρόνως νὰ ρίψῃς βλέμμα οἴκτου καὶ συμπαθείας ἐπὶ τῶν κελαινῶν καὶ ὀργίλων κινάτων τοῦ πόντου, καὶ θὰ σὲ παρεκάλει προκαταβολικῶς νὰ ρίψῃς, καὶ ἐν δάκρυ, ἀν φιλοσοφῶν δὲν εἰξευρεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ἐλάχιστη ἢ καὶ οὐδόλως ἐστὶν ὅτε συγκινεῖται εἰς ἀλλοτρίας συμφορὰς καὶ δὴ εἰς τοιαύτας, ὡς ἐν λόγοις φέσεως, περὶ τῆς ὁποίας, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὁ ἀναγνώστης οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔχει ιδέαν.

Δὲν εἰξεύρομεν ἂν ὁ ἀναγνώστης θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ συγγραφέως τοῦ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πόντου, τὸ ἀληθές εἶνε ὅμως ὅτι συμβαίνουν ἐκεῖ πράγματα πολὺ περίεργα. Ἐν πρώτοις ὅλα τὰ ὀργίλα καὶ κελαινὰ κύματα ἐξοφανίζονται ὡς διὰ μαγείας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαθυλαύκου στερεώματος σπυρθιρίζοντες ἐμαρμάρισσον ὑποτρέμοντες ἐκ τῆς ἀτανακλάσεως τῶν ὑδάτων, ἡ δὲ Φοῖβη, ὡς νὰ ἦτο ὑπαστυνόμος, ἢ τοῦλάχιστον ὑποψήφιος σύμβουλος προχωρεῖ ἐπαπαυνομένη εἰς τὴν φρουρήσῃν τοῦ ἀείποτε ἀκαλοῦθουτος αὐτὴν πιστοῦ ραβδούχου τῆς (;). Ἡ αὔρα ἦτο κατὰ τι σπαραξικάρδιον, ἀφοῦ συνεκίει ὡς καὶ τὰ κλωνία τῶν ὕδατων.

Μία λέμβος φρίνεται ὠθησθεῖσα ἐκ τῆς παραλίας ἐπὶ δύο βωμάτων, ἀλλὰ πᾶν ἄλλο ἢ ἐμοιαζόντων υἱὸς τῆς θαλάσσης ναυτῶν. Οἱ δύο ναῦται ὅμως κατὰ παράδοξον ἀνατροπὴν τῶν κανόνων δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἄρρεν γένος οὔτε κατὰ φύσιν οὔτε κατὰ τὴν γραμματικὴν. Εἶνε δύο νέαι χωρικαὶ ἐξ Εὐβοίας ἀλλὰ τόσον ὠραταί, ὥστε ὁ συγγραφεὺς διακόπτει τὴν διήγησιν ἵνα ἀνακράξῃ:

• Ω Ραφαήλ . . . Ραφαήλ ! . . . ὦ Κυρρέγιε καὶ Ροῦθεργε ! . . . Ὅλον τύπον καλλοῦνῃς παρεῖδατε ! . . . Ὅλα ἐμψύχα εἰδῶλα ἀπωλέσατε ! Τὸ δράμα συμβαίνει κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπικρατασίας ἐν τούτοις αἱ δύο χωρικαὶ χάρις εἰς τὸν συγγραφέα ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῶνται μὲ ὀνόματα, ἅτινα φέρουσι συνήθως αἱ miss τῶν ἀγγλικῶν μυθιστορημάτων ἢ μία καλεῖται Αὐγὴ ἢ δ' ἑτέρα Φανὴ καὶ διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἔτι μεγαλειτέρα ὁμοιότης, ὁ συγγραφεὺς φροντίζει ν' ἀναφέρῃ ὅτι εἶχον εἰς τὴν λέμβον μίαν μικρὰν Ἀγίαν Γραφὴν ὡς κέραι φιλοθρήσκων πρεσβυτεριανῶν ἢ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη μετὰ σπασμωδικῶν οἰμωγῶν.

Τὸ διήγημα διακόπτεται μετὰ μικρὸν διάλογον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναβαλλομένης τῆς συνεχείας τοῦ εἰς τὸ προσεχές. Ἄν δὲν ἐκόπη ὀριστικῶς ὡς ὁ Ἀρτόζης τὸ διήγημα τοῦτο καὶ ἂν δὲν συνταραχθῇ καὶ ἡ θάλασσα τῆς Εὐβοίας ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἀγρίας πάλης μετὰ τὸν Βουδούρη καὶ Πετσάλη καὶ ἀνατρέψῃ τὴν λέμβον μὲ τὰς δύο πρεσβυτεριανὰς χωρικὰς, σοῦ ὑπόσχομαι, μεγάθυμε φίλε, ὅτι μέλλομεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς σκηνὰς πολὺ περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας.

Καὶ νῦν φίλων κράτιστε, ἄς ἔλθωμεν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὡς ἀετὸς ἵπταται, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δάντου, εἰς ἐκεῖνον οὔτινος ἢ φήμη εἶνε κίνδυνος μὴ ἐπισκιάσῃ τὴν ἰδικὴν σου καὶ καταστήσῃ σέ, τῶν

Μουσῶν τὸ ἀγλαῖσμα ἐκποδῶν ἐκ τοῦ τεμένου τῆς δόξης ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν Θεόκριτον Χ. Μυριανθούσῃν.

Πρὸ δεκαπενταετίας ὅτε ἠτύχησα νὰ ἔλθω τὸ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῆς Παλλάδος ἐμεσουράνει ἤδη λαμπρῶς εἰς τὸ φιλολογικὸν στερέωμα ἢ λάμπρις τοῦ τηλαυγοῦς αὐτοῦ ἀστέρος. Εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ ἡ δόξα τοῦ ἀοιδίου Ἐξαρχοπούλου καὶ λίθος ἐκάλυπτε τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ Σερῖφ (Σεριφίου) ὅστις εἶχε κάλαμον ὄξυν ὡς ξίφος, καὶ τὸ πλῆθος μετὰ χαρῆς ἀνευφήμησε τὸν συνεχίζοντα τὰς εὐκλείας αὐτῶν παραδόσεις κ Μυριανθούσῃν, καλόγηρον, φοιτητὴν ἀπλοῦν ἀκόμη τῆς Θεολογίας. Εἶχεν ἀπαγγεῖλει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Γενναίου Κολοκοτρῶνη, ἐπιτάφιον λόγον οὔτινος ἢ ἀρχὴ ἰδίως ἀπέμεινε διάσημος, ἔχουσα οὕτως: ὦ γενναῖε τῶν γενναίων τῆς γενναίας γενιᾶς, Γενναῖε Κολοκοτρῶνη . . . κλπ. Διὰ τοῦ προοιμίου τούτου καὶ μόνου ὁ κ. Μυριανθούσης ἠδύνατο νὰ κατακτήσῃ ἀδιαφιλονεικῶς ἀθανασία· ἀλλ' ὁ φιλόπυρος ρασοφόρος εἰργάσθη καὶ ἐξέδωκε μετὰ ταῦτα τὸν Προμαχῶνα ἢ Προμαχεῶνα (διότι ὁ κ. Μυριανθούσης τρέφει ἀκατανίκητον κλίσιν πρὸς τ' ἀσυναίρετα) βιβλίον ἰδιορρυθμότατον, ἐκ τῶν προλόγων τοῦ ὁποίου, ὡς δείγμα τοῦ ὕφους ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περιουπήν, ἐν ἣ διὰ μεθόδου καθβαλιστικῆς ἐμολογεῖ ὁ ἐλλόγιμος συγγραφεὺς ὅτι ἦγε τὸ 22ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅτε περιεβλήθη τὸ ἱερὸν σχῆμα: Τῆς ματαιότητος τὰ βέλη ἠρξάμην ἐνρίπτων ἄγων τὰς περὶ τὸν ἥλιον στροφὰς 10X2 + 2, ἅπερ ἔτεα καλέουσι.

Ὁ Προμαχεῶν σήμεραν εἶνε δυσεύρετος· ἀλλὰ δυσεύρετος κατήντησεν ἐπίσης καὶ ὁ συγγραφεὺς του. Ἐπὶ ὀλόκληρον δεκαπενταετίαν ἀφάνεια πυκνὴ ἐκάλυψε τὸν ἐγκωμιστὴν τοῦ Γενναίου, ὅτε πρὸ ὀλίγου, πρὸ ἐνὸς μηνὸς μόλις, ἀνεφάνη καὶ αὐθις εἰς τὴν φιλολογικὴν σκηνήν, ἐγνωσθῆ δ' ἐνταυτῷ ὅτι διατέλει ἐσχάτως διδασκαλὸς ἐν Λευκάδι. Ἠτύχησα νὰ τὸν ἴδω ἅμα τῇ ἀφίξει του καὶ μοὶ ἐφάνη οὐδόλως ἀλλοιωθεὶς καθ' ὅλον τὸ μακρὸν αὐτὸ διάστημα ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος, οἷον τὸν εἶχα γνωρίσει, μὲ τὸ ἐν εἶδει κώνου ἀνεστραμμένου καλυμμαχίου του, μὲ τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀσκητικὴν του μορφήν. μὲ τὸ μακρὸν ὑπογένειον καὶ τὸ βραχὺ ράσον Δὲν ἐπιμένω περισσότερον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς μορφῆς του, διότι ἡ γραφὴ τοῦ συναδέλφου μου ἔσπευσεν ἤδη ν' ἀποτυπώσῃ πιστῶς αὐτὴν καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν ἀθανασία διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς ἓν τῶν προηγουμένων φύλλων τοῦ Ἄστους.

Καὶ ἀφοῦ νῦν ἔκαμα λόγον ἀρκετὸν περὶ τοῦ προσώπου, ἐπίτρεψόν μοι, ὡ ἐρατεινὸ κόμη νὰ διακόψω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὴν ἀνακοίνωσίν μου ἐπιφύλασσόμενος εἰς τὸ προσεχές νὰ κάμω λόγον περὶ τοῦ ἔργου τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως, διότι ἄλλως ἢ ἐπιστολὴ μου θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις ἐπιφόβους διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων καὶ τοῦ ὑπολαθάνοντος κοιλιακοῦ τύπου. Ἄν ἡ λαίμοτομος φεισθῇ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν τῶν ὑπολειπομένων καὶ ἂν ὁ ὑπὲρ τοῦ κ. Συγροῦ ἐνθουσιασμός δὲν ταραξῇ τὰς φρένας μου, ἱερὰν δίδωμι ὑπόσχεσιν νὰ συνεχίσω τὸ ἔργον τῆς ἀνακοινώσεως καὶ νὰ φανῶ ἀνταξίος τοῦ ὑψηλοῦ θέματος ὑπὲρ θὰ πραγματευθῶ.

Ἐν τοσοῦτῳ, γεγραπὲ φίλε, σὲ κατασπάζομαι εὐχόμενος ὅπως ὁ Θεὸς σὲ διατηρῇ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ σκέπην.

Τσοπαναῖος